

A n e k s

Życiorys ks. prof. dra Hieronima Feichta (1894—1967)

Nestor polskiej muzykologii urodził się 22 IX 1894 r. w Mogilnie. W r. 1905 wstąpił do gimnazjum księży misjonarzy w Krakowie, gdzie w 1914 r. złożył egzamin dojrzałości. Po odbyciu studiów teologicznych w Instytucie Teologicznym księży Misjonarzy w Krakowie otrzymał święcenia kapłańskie 24 VI 1917 r. W tymże Instytucie rozpoczął praktyczne studia muzyczne (organy, fortepian, teoria muzyki) pod kierunkiem Bolesława Wallek-Walewskiego, ówczesnego dyrygenta chóru alumnów księży misjonarzy. Jako młody kapłan uczył w małych seminariach księży misjonarzy oraz przez szereg lat był wykładowcą w ich Instytucie Teologicznym w Krakowie (1928—1930 i 1935—1939). Od r. 1919 specjalizuje się w grze na organach, kontrapunkcie i kompozycji w Konserwatorium Polskiego Towarzystwa Muzycznego we Lwowie i równolegle od r. 1922 rozpoczyna studia muzykologiczne pod kierunkiem Adolfa Chybińskiego na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie. Tu na Wydziale Filozoficznym już po trzech latach studiów poświęconych dawnej twórczości polskiej, otrzymuje stopień doktora muzykologii na podstawie pracy *Kompozycje religijne Bartłomieja Pękiela*, Lwów 1925 (maszynopis). Na tym Uniwersytecie ks. dr Hieronim Feicht pełnił funkcję starszego asystenta przy katedrze muzykologii w r. 1925/26, prowadząc równocześnie wykłady poświęcone chorałowi gregoriańskiemu na Wydziale Teologicznym tejże Uczelni. W r. 1927/28 podejmuje dalszą specjalizację w dziedzinie chorału gregoriańskiego u sławnego choralisty P. Wagnera we Fryburgu.

Przygotowany wszechstronnie do pracy naukowej rozpoczyna pracę w konserwatoriach polskich: prowadził klasę teorii w Krakowie (od r. 1928), a następnie w Warszawie (1930—1932) i znowu w Krakowie (1934—1939). Po habilitacji (Poznań 1946) pracuje w Zakładzie Muzykologii Uniwersytetu we Wrocławiu, gdzie też w r. 1948 organizuje Państwową Wyższą Szkołę Muzyczną i do r. 1951 piastuje w niej stanowisko rektora. W r. 1952 służbowo przenosi się do Warszawy, gdzie stale już wykłada na UW. Tu w r. 1954 został mianowany profesorem nadzwyczajnym. Od r. 1958 objął katedrę historii muzyki polskiej UW, a w 3 lata później otrzymał nominację na profesora zwyczajnego.

Równolegle do zajęć w Warszawie prowadził systematycznie wykłady i seminaria na Uniwersytecie Poznańskim (1953—1954) oraz wygłosił kilka wykładów na Uniwersytecie Jagiellońskim. W PWSM w Warszawie prowadził wykłady z zakresu staroklasycznego kontrapunktu.

Mimo tych rozlicznych zajęć ks. Feicht nie uląkł się wielkiego trudu stałego dojazdu do Lublina, by na KUL-u w początkach r. akad. 1956/57 podjąć się organizacji katedry muzykologii kościelnej i objąć jej stałe kierownictwo naukowe,

a tym samym położyć mocne podwaliny pod pierwszą w historii Kościoła w Polsce katedrę muzykologii kościelnej.

Te rozliczne placówki naukowe były terenem szerokiej pracy naukowo-badawczej ks. Profesora. Nie były mu obce żadne tematy. Pisał o rondach Chopina i o Mozarcie. Z całą pasją jednak oddał się badaniom staropolskiej kultury muzycznej. Jako muzykolog-historyk rozpoczął od badań nad polskim barokiem (monografia muzyków baroku: Pękiela, Dębołęckiego; przyczynki do biografii Gerwazego G. Gorczyckiego oraz monografie kompozycji barokowych: M. Leopolity, M. Mielczewskiego Pękiela), i cofając się poprzez Renesans (Polifonia Renesansu 1957), sięgnął do wczesnego średniowiecza. Zaslugą ks. prof. Feichta jest tu podjęcie tematyki monodii liturgicznej. Poprzez zakrojone na szeroką skalę badania źródłoznawcze (kierował Ośrodkiem Inwentaryzacji i Dokumentacji Zabytków Muzycznych w Polsce przy Instytucie Muzykologii Uniwersytetu Warszawskiego) zmierzał systematycznie do syntezy muzyki baroku, jak i do syntezy średniowiecznej muzyki liturgicznej. Jest wielką Jego zasługą, że umiał wciągnąć do tej pracy szeroki krąg swych uczniów, wpajając w nich szacunek do źródeł, ucząc rzetelność w badaniach i wychowując do samodzielnej pracy.

Główna domena dydaktycznej i badawczo-naukowej pracy ks. Feichta bynajmniej nie wyczerpuje Jego zainteresowań. Zasłużył się On jako doskonały edytor dawnej muzyki polskiej, zarówno w ramach „Wydawnictwa Dawnej Muzyki Polskiej”, jako jego kierownik (od r. 1952), oraz w monumentalnej serii *Antiquitates Musicae in Polonia*, których był redaktorem. Był też współredaktorem kwartalnika „Muzyka”, członkiem Towarzystwa im. Fryderyka Chopina, członkiem Komitetu Historii i Teorii Sztuki Polskiej Akademii Nauk, członkiem Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, Towarzystwa Naukowego KUL, członkiem Związku Kompozytorów Polskich (w r. 1955—1956 jego wiceprezesem) oraz członkiem Podkomisji dla Spraw Muzyki Kościelnej przy Episkopacie Polskim.

Aktywność naukowa ks. prof. Feichta rozciągała się poza granice kraju. Dla współczesnej monumentalnej encyklopedii *Musik in Geschichte und Gegenwart* opracował trzynaście obszernych haseł.

Brał także ks. Profesor udział w licznych kongresach i w sesjach naukowych nie tylko w kraju, ale i za granicą. Wypada wreszcie przynajmniej wspomnieć, że komponował również utwory muzyczne, zwłaszcza chóralne i organowe.

Można na zakończenie powiedzieć, że wszechstronna, twórcza i odkrywczą działalność naukowa ks. profesora dra Hieronima Feichta była z kolei bodźcem do powstawania i rozwoju w Polsce zespołów wokalnych i instrumentalnych specjalizujących się w wykonywaniu dawnej muzyki polskiej, która w pełniejszej niż dotąd mierze ukazały niezniszczalną wartość dzieł polskiej kultury muzycznej.